

МОТИВИ ПО НОХД № 2286/2023г. по описа на ШРС: Подсъдимият Х.Х.Д. е предаден на съд по обвинение за престъпление по чл.215, ал.1 от НК за това, че на 21.02.2023г. в гр. Шумен, с цел да набави за себе си и за друго – неизвестно лице, имотна облага придобил, укрil и спомогнал да бъде отчуждена сумата от 14 000 лева, за която предполагал, че е придобита от друго – неизвестния извършител чрез престъпление – измама по чл.209, ал.1 от НК.

В съдебно заседание, представителят на ШРП поддържа изцяло, така повдигнатото обвинение, като предлага на съда, да признае подсъдимия за виновен в извършването на посоченото в обвинителния акт, престъпление и да му определи наказание при превес на смекчаващите вината, обстоятелства като му наложи минималното предвидено в чл.215, ал.1 от НК, „лишаване от свобода“ за срок от една година. Представителят на районна прокуратура Шумен счита, че наказанието „лишаване от свобода“ не следва да бъде изтърпяно ефективно и предлага на съда да отложи изпълнението му за срок от три години.

Подсъдимият Х.Х.Д. се признава за виновен в извършването на деянието, посочено в обвинителния акт, признава изцяло фактите, изложени в обстоятелствената му част, за които не желае да се събират доказателства и съда като съобрази, че самопризнанието му се подкрепя от събраните в досъдебното производство, доказателства бе даден ход на делото по реда на Глава XXVII от НПК – чл.371, т.2. Назначеният служебен защитник на подс. Х.Д. моли съда при определяне на наказанието му да вземе предвид наличните смекчаващи вината, обстоятелства, да наложи на подзащитния му минималното предвидено наказание една година „лишаване от свобода“, и да отложи изтърпяването му за минималния тригодишен срок. В последната си дума подсъдимия Х.Д. също изразява съжаление.

След преценка на събраните по делото, доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна, следното:

Подсъдимият Х.Х.Д. живеел в гр. Шумен и понеже бил безработен си търсел работа. В средата на месец февруари 2023г., подсъдимият прочел обява в интернет, в която се предлагала работа, като общ работник в дружество, занимаващо се с монтиране на алуминиеви и ПВХ дограми. В обявата имало изписан телефонен номер за връзка. Подсъдимият проявил интерес към работата, предлагана в обявата и се обадил на посочения телефонен номер. След като се свързал, разговарял с лице, представило се с имена П.Ч., който обяснил на подсъдимия, че ще го наеме, като работата му щяла да се състои в това да посещава домове на клиенти, за да взема от тях парични суми, представляващи капаро за монтиране на дограма. След вземане на сумата, трябвало да я носи в офис на фирмата или там, където му бъде посочено. Подс. Д. се съгласил, като оставил номера на мобилния си телефон за връзка с П.Ч..

Пострадалата А.Н.Г. била на 76 години и живеела в гр. Шумен. На 21.02.2023г. около 10,00 часа в дома на пострадалата позвънило по домашния ѝ телефон, непознато за нея, лице. Непознатото лице се представило за „д-р Б.“ и казало на свид. Г., че дъщеря ѝ е пострадала при битов инцидент в дома ѝ, тъй като гръмнал бойлера, докато се къпела, в резултат на което очите ѝ били засегнати и спешно трябвало да бъде оперирана, за да не загуби зрението си. Също така „д-р Б.“ обяснил на свид. Г., че трябва да бъдат закупени специални лещи от Германия, за да бъдат поставени на очите на дъщеря ѝ, като цената на лещите и операцията общо била в размер на 14 000 лева. Свид. Г. се притеснила силно от чутото. После „д-р Б.“ ѝ казал, че ще даде телефона на дъщеря ѝ, за да разговаря с нея. Обадило се лице с женски глас, което се представило за дъщерята на свид. Г., като плачело и обяснило на свидетелката, че действително е претърпяла инцидент и очите ѝ били засегнати, като спешно трябвало да ѝ бъде извършена хирургична операция, за да се спаси зрението ѝ.

Свид. Г. оприличила този женски глас на гласа на дъщеря си и действително повярвала, че разговаря с нея. После по телефона отново продължил да разговаря със свидетелката „д-р Б.“, като я попитал за номера на мобилни телефон. Свид. Г. му казала номера на мобилния си телефон, след което „д-р Б.“ и казал, че ще ѝ се обади на мобилния телефон за да продължат да разговарят, за да ѝ обясни по какъв начин следва да предаде парите, нужни за операцията на дъщеря ѝ. Малко по - късно „д-р Б.“ позвънил по мобилния телефон на пострадалата, който бил с номер 0882516162 и продължил да разговаря със свид. Г., обяснявайки ѝ че всеки момент пред дома ѝ ще дойде мъж, на когото тя трябва да предаде сумата от 14 000 лева. Номерът, от който звънял „д-р Б.“, бил скрит и не се изписал на дисплея на телефона на свид. Г.. През цялото време „д-р Б.“ убеждавал пострадалата Г., че ако не предаде тази сума, дъщеря ѝ ще загуби зрението си. Свидетелката Г. събрала сумата от 14 000 лева от спестявания, които държала в дома си, след което поставила парите в найлонова торбичка.

През това време лицето, представило се за „П.Ч.“, позвънило по мобилния телефон на подс. Х.Д. и му казало, че трябва да отиде до адрес в гр. Шумен, за да вземе парична сума, която ще му предаде една възрастна жена като капаро за поставяне на дограма в дома ѝ. После „П.Ч.“ продиктувал на подс. Д. адреса, на който живеела свид. Г. и му казал да отиде там. Подс. Д. се съгласил, след което отишъл до жилищен блок в гр. Шумен, намиращ се на *****, където живеела свид. Г.. След това позвънил на входната врата и след като свид. Г. излязла от апартамента, подс. Д. и казал, че е изпратен, за да вземе пари от нея. Свидетелката го попитала, как се казва, а подсъдимия ѝ отговорил, че се казва Х.. В този момент свидетелката все още разговаряла по мобилния телефон с „д-р Б.“, който ѝ казал да предаде парите на подс. Х.Д., а той, от своя страна, ще му ги донесе. После свид. Г. дала найлоновата торбичка, в която се намирала сумата от 14 000 лева на подс. Х.Д. и се прибрала в дома си. Подс. Х.Д. взел парите и си тръгнал. Малко по - късно на мобилния му телефон му позвънило лицето „П.Ч.“ и му казало да преброи парите, които му е дала свид. Г.. Подс. Д. преброил парите и установил, че са 14 000 лева, като казал това на „П.Ч.“. После „П.Ч.“ казал на обвиняемия да тръгне от гр. Шумен към гр. Букурещ Р. Румъния същия ден – 21.02.2023г. и след като стигне в гр. Букурещ, да му се обади, за да получи по нататъшни инструкции, къде да предаде парите. В този момент подс. Д. разбрал, че участва в извършване на престъпление „измама“, но въпреки това не върнал парите на свид. Г., а решил да ги предаде на лицето, представило се с имена „П.Ч.“, защото последният казал на подсъдимия, че може да задържи сумата от 350 лв. от тези пари, дадени от свид. Г., за себе си. Тъй като подсъдимия имал нужда от парични средства, взел тази сума от четиринадесетте хиляди лева, дадени от свид. Г. и я прибрал в себе си. После отишъл до ЖП гарата в гр. Шумен, от където с влак отишъл до гр. Русе. От там по инструкции, дадени му от „П.Ч.“, наел таксиметров автомобил от таксиметрова пиаца в гр. Русе и отишъл до гр. Гюргево – Р. Румъния. След това подсъдимия заплатил на таксиметровия шофьор паричната сума, за извършената услуга. После, също по инструкции, дадени му от „П. Ч.“, отишъл до пазар в гр. Гюргево, след което пуснал торбичката с парите, дадени му от свид. Г., в кошче за боклук. След това подсъдимият се прибрал обратно с таксиметров автомобил от гр. Гюргево до гр. Русе, а от там - до гр. Шумен.

Парите в размер на 350 лева, които подсъдимия взел от тези, дадени му от свид. Г., изхарчил за задоволяване на свои нужди.

От заключението на назначената по делото съдебно - психиатрична експертиза е

видно, че подс. Х.Д. страда от биполарно афективно разстройство, понастоящем в ремисия. Същия се води на деспансерен отчет към регионалната психиатрична служба. Не са установени пречки от психиатрично естество, за участие на Д. в наказателното производство като обвиняем. Към момента на деянието подс. Д. е бил в добра медикаментозна ремисия, апсихотичен, без дефицитарни характеристики и е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Същия е могъл да възприема и запаметява факти и обстоятелства, свързани с деянието и да ги възпроизвежда в обясненията си относно случилото се.

В хода на разследването, въпреки проведените ОИМ не е бил установен извършителя на престъплението по чл.209, ал.1 от НК. От приложените по делото справки по ЗЕС е видно, че телефонния номер, от който се е обадил извършителя на свид. Г., е на румънски мобилен оператор, като не е установено лицето, което е ползвало СИМ - картата с този номер.

Изложената фактическа обстановка, съдът счита за установена въз основа на събраните в хода на досъдебното производство доказателства, присъединени на основание чл.283 от НПК. Гореизложената фактическа обстановка се потвърждава и от самопризнанието на подсъдимия. Съдът приема за установено и доказано мястото и времето на извършване на деянието, авторството на подсъдимия, както и неговата вина. Съдът намира, че събраните и обсъдени по този начин доказателства по делото са непротиворечиви и взаимно допълващи се и водят до извод, непораждащ съмнение във вътрешното убеждение на съда и обосновават решението му.

От така установеното по-горе фактическо положение съдът прие, че с деянието си подсъдимия Х.Х.Д. е осъществил, както от обективна, така и от субективна страна състава на престъпление по чл.215, ал.1 от НК, поради следното:

- Обект на престъплението – обществените отношения, гарантиращи нормалните условия за упражняване правото на собственост и разпореждането с имущество;

- Субект на престъплението – пълнолетно, наказателно отговорно лице, които не се намира в състояние на невменяемост;

- От обективна страна – с цел да набави за себе си и за друго имотна облага, придобил, укривил и спомогнал да бъдат отчуждени парични средства, за които предполагал, че са придобити от неизвестния извършител чрез престъпление - измама по чл.209, ал.1 от НК. В конкретния случай деецът не е съзнавал, че участва в извършване на престъпление „измама“, когато е взел парите от свид.Г., нито е знаел предварително, че ще бъде извършено спрямо нея такова престъпление от неизвестното лице, въвел я в заблуждение. Когато е преброил парите, дадени му от свид. Г., е разбрал, че пострадалата е била измамена и тогава у него е възникнала представата, че участва в извършване на престъпление, но пострадалата вече се е била разпоредила с парите, предмет на деянието и с това нейно действие престъплението „измама“ е довършено. Подс. Д. е придобил сумата от 350 лева от парите, предоставени му от свид. Г., за себе си, като се е облагодетелствал с тази сума и спомогнал да бъдат отчуждени останалите пари в размер на 13 650 лв. в полза на неустановения извършител на измамата, от която е пострадала свид. Г.. Подсъдимият Д. взел, съхранявал и предал на неизвестния извършител паричната сума, с която е била измамена свид. А. Г., с цел да облагодетелства както себе си, така и неизвестния извършител;
- От субективна страна – деянието е извършено виновно, с пряко насочен умисъл за укриване и харчене на чуждите пари, които предполагал, че са придобити чрез престъпление, като деецът е съзнавал противообществения характер на деянието си и е целял настъпването на общественоопасните последици.

При определяне на наказанието по отношение на подсъдимия Х.Д., съдът прецени:

Степента на обществена опасност на деянието, която съда счита за висока. Степента на обществена опасност на дееца – от данните за личността му – със средно образование, разведен, пенсионер по болест, неосъждан, които съда преценява като добри.

Съдът намира, че в инкриминирания случай са налице следните смекчаващи вината обстоятелства:

- пълно самопризнание и изказано съжаление за извършеното, подсъдимият съдейства за разкриване на обективната истина и не пречатства процеса, тежко материално и семейно положение, както и мотивите и подбудите за извършване на деянието.

Отегчаващи вината обстоятелства – невъзстановени щети.

За деянието, наказуемо по чл.215, ал.1 от НК е предвидено наказание „лишаване от свобода“ от една до шест години, но с наказание не по-тежко от предвиденото за самото престъпление. В настоящия случай наказанието по чл.209, ал.1 от НК е еднакво с това по чл.215, ал.1 от НК. Съдът счита, че справедливо и съответно на извършеното ще бъде да определи наказанието при превес на смекчаващите вината, обстоятелства, като наложи към минималния предвиден размер на наказанието „лишаване от свобода“. Съдът счита, че наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 3 месеца е справедливо и съответстващо на тежестта, обществената опасност и моралната укоримост на престъплението. Съгласно задължителната разпоредба на чл.373, ал.2 от НПК и приложението на чл.58а от НК така определения размер следва да бъде намален с 1/3 /една трета/, поради което съда наложи наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 /десет/ месеца. Предвид факта, че подсъдимия Х.Д. не е бил осъждан, съда намери, че за постигане целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК и най-вече за поправянето му не е наложително да изтърпи определеното му наказание, поради което и на основание чл.66, ал.1 от НК отложи изпълнението за срок от Три години. Така определеното наказание, съдът намира, че ще изпълни личната си и генерална превенция и подходящо да повлияе поправително и превъзпитателно към спазване на законите, както от страна на осъдения, така и от останалите членове на обществото.

На основание чл.189, ал.3 от НПК съдът възложи на подс. Х.Х.Д. да заплати в полза на държавата, по сметка на ОД МВР гр. Шумен, направените деловодни разноски в размер на 351 /триста петдесет и един/ лева и 5 /пет/ лева за издаване на изпълнителен лист.

В този смисъл съдът се произнесе с присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: